

Suzanne Vermeer

Spoorloos

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Met trillende vingers probeert Bo de microfoon aan te sluiten op haar iPhone. Haar hart gaat tekeer alsof ze de marathon rent, terwijl ze gewoon op de grond zit. Ze kijkt de smalle gang van het hotel in. Halverwege knippert een lamp. Vanuit het niets klinkt er een zachte plof en dan dooft het licht. Van schrik laat ze het microfoonsnoertje uit haar hand vallen. Zoekend glijdt ze met haar vingers over het hoogpolige donkerrode tapijt, dan heeft ze beet. Aan het eind van de gang klinkt een geluid. Van iets. Of iemand. Heel even bekruipt haar het gevoel dat het geen hotelgast is die de bar zoekt, en ook niet het meisje van de schoonmaak. Ze duwt die gedachte weg; niemand heeft haar dit hotel binnen zien gaan. Er springen tranen in haar ogen, van angst én van verdriet. Hoe heeft ze zich hier onvoorbereid in kunnen storten? Het leek een geweldig plan; een podcast maken over de nooit opgeloste vermissing van een jonge journalist. Op geen enkel moment heeft ze er rekening mee gehouden dat zij en Inès in deze situatie terecht zouden komen. Maar hier zit ze dan, zonder Inès, op dezelfde donkerrode vloerbedekking als waar Julia van der Molen tweeëntwintig jaar geleden overheen liep, vlak voor ze van de aardbodem verdween.

Tastend met de vingers van haar linkerhand zoekt ze naar de plek waar ze de microfoon in de interface kan pluggen. Voorzichtig duwt ze het stekkertje erin en opent de dictafoonapp op haar iPhone. Ergens piepen de scharnieren van een deur. Geschrokken kijkt ze om zich heen, maar er komt niemand de gang in. Ze moet zichzelf onder controle zien te krijgen, want op deze manier gaat het niet lukken om iets in te spreken en dan is alles voor

niets geweest. Bo haalt diep adem. Al die angst slaat nergens op, hier is ze veilig.

Nog wel...

Ineens trekt haar buik strak en versnelt haar ademhaling. Desondanks tikt ze op de opnameknop. ‘Dat het zo zou lopen,’ begint ze zachtjes te praten. ‘Inès en ik kennen elkaar al vanaf ons achttiende en nu...’ Het is net of iemand twee duimen in het holletje van haar keel zet en langzaam, heel langzaam, haar luchtpijp dichtknijpt. Ze slikt een paar keer in de hoop dat het nare gevoel verdwijnt, maar tevergeefs. In een van de kamers wordt een televisie hard aangezet. Het Franse gekakel kalmeert haar gek genoeg en ze krijgt meer lucht. ‘In deze situatie had ik nóóit terecht willen komen,’ gaat ze zo rustig mogelijk verder. De woorden zijn meer voor haarzelf bedoeld dan voor de podcast. Ze laat de microfoon zakken en drukt op pauze. Moet ze het eigenlijk wel doorzetten, die podcast maken? Heeft dat gewroet in een cold case haar inmiddels niet bang en paranoïde genoeg gemaakt? Kán ze nog wel stoppen? Of is het daarvoor te laat?

Een poosje staart ze naar het behang met oudroze bloemen en lentegroene blaadjes, dan drukt ze de opnameknop weer in.

1

‘Bo, wil jij contact opnemen met Eloise van Oranje en haar uitnodigen in de uitzending? Ik wil een item maken over haar boek *Learning by doing*. Zeg maar dat de datum in overleg bepaald kan worden. Dit is het nummer van haar agent.’

Er belandt een post-it op Bo's bureau. Gek genoeg kan ze zich niet herinneren dat dit idee gepitcht is tijdens de laatste redactievergadering.

‘Nog één ding!’ roept ze Marije, de hoofdredacteur van *Koffie en koek*, achterna. Dit is hét moment om haar eigen idee op tafel te leggen, hoewel het ongebruikelijk is zoiets buiten de vergadering te doen.

Marije draait zich om, haar gezicht staat op onweer. ‘Ik heb het druk, Bo.’

Vertel haar wat. *Koffie en koek* komt doordeweeks dagelijks op televisie. Het is elke keer weer hard werken om een interessant programma te maken en boeiende mensen aan de studiotafel te laten aanschuiven. Het vaste clubje experts en BN'ers is daar altijd wel toe bereid, maar het is niet goed voor de kijkcijfers om steeds dezelfde hoofden in beeld te brengen.

‘Eén minuutje maar,’ smeekt ze. ‘Een elevatorpitch. Stel je voor.’ Ze gaat abrupt staan, er schuift een stapeltje papier van haar bureau op de grond. ‘We sturen onze vaste kok het land in en laten hem bij een willekeurig huis aanbellen waar hij kookt met wat hij daar in de keuken aantreft.’

Marije fronst haar wenkbrauwen. ‘Dan zul je net zien dat er alleen water of een vaatje zout in huis is.’ Na die opmerking draait ze zich abrupt om en loopt de grote kantooruimte uit.

Bo laat zich weer in haar bureaustoel vallen en zucht. Marije weet altijd wel de keerzijde van een voorstel te vinden, het is soms om moe van te worden.

‘Ik vind het eigenlijk wel een grappig idee,’ zegt een van haar collega’s. ‘Misschien moet je het een beetje verder aanscherpen?’

‘Dank je.’ Aanscherpen is zinloos, zonder Marijes goedkeuring gaat het hele feest toch niet door. Goed, ‘gravinfluencer’ Eloise bellen met de vraag of ze haar boek wil komen promoten bij *Koffie en koek*. Bo pakt de post-it van haar bureau en loopt ermee naar een rustige plek. De onderlinge sfeer op de redactie is goed en banen voor onderzoeksjournalisten liggen tegenwoordig niet voor het oprapen, anders had ze allang ergens anders gesolliciteerd.

Tegen kwart voor zes die middag loopt Bo het terras op van een eetcafé aan de Oudegracht. Zij en Inès kwamen hier al toen ze nog aan de School voor Journalistiek studeerden en nog steeds spreken ze er maandelijks af om bij te kletsen. Bo is in de stad blijven hangen nadat ze Joost ontmoette, een halfjaar geleden hebben ze een huis gekocht in de wijk Overvecht. Inès daarentegen is teruggegaan naar Den Haag. Het lukte haar niet om in Utrecht werk te vinden en uiteindelijk belandde ze als adviseur op de communicatieafdeling van het stadhuis in haar geboortestad.

Vanachter het raam wordt een hand opgestoken. Inès is er al, die pakt altijd de trein van halfvier en zit zoals gewoonlijk te wachten met twee wijntjes. Bo loopt het café binnen. Inès komt overeind en slingert twee armen om haar nek.

‘Bootje!’

Inès is de enige die haar zo mag noemen.

‘Ha, wijn!’ roept Bo. Het klinkt bijna alsof ze het dagelijks op een zuipen zet, maar dat is niet waar. Joost en zij zijn juist heel terughoudend op dat gebied. Hij helemaal, sinds hij een artikel las over de gevolgen van alcohol op de vruchtbaarheid van een man. Daarnaast wordt zijn vrije tijd grotendeels opgeslokt door de zorg voor zijn moeder en vindt hij het belangrijk om zich fit te

voelen. Als mantelzorger probeert hij er zo veel mogelijk voor haar te zijn, maar soms gaat dat alles ten koste van de lol die ze vroeger samen hadden.

Bo gaat zitten en neemt een slok uit het volle glas. ‘Hier was ik aan toe,’ verzucht ze.

‘Leuke dag gehad?’ informeert Inès op sarcastische toon.

Bo wuift met haar handen. ‘Ander onderwerp. En jij?’

Inès haalt haar schouders op. ‘Hetzelfde als altijd. Ik word er een beetje moe van dat ik telkens in het hokje “vertaal jij deze folder even voor de Marokkaanse gemeenschap” word geduwd. Mijn grootouders mogen dan uit Al Hoceima komen, ik ben gewoon in de Schilderswijk geboren.’

Die baalt dus ook van haar werk. ‘Ik zou zo graag gewoon voor een krant schrijven. Het hoeft niet eens een landelijk dagblad te zijn, regionaal is ook prima,’ zegt Bo peinzend. ‘Ik ben al eenendertig. Straks ben ik op mijn veertigste nog steeds redactieassistent.’ Bij dat idee overvalt haar een hopeloos gevoel.

Inès pakt haar glas wijn en tikt het tegen dat van Bo aan bij wijze van proost. ‘Je mag blij zijn dat je een goedbetaalde baan hebt in deze tijd,’ zegt ze met een overdreven Haags accent.

Bo schiet in de lach. Ergens heeft Inès wel gelijk, en toch, ze had zich het leven zo anders voorgesteld toen ze nog op het hbo zat.

‘Heb je al een huis gevonden?’ vraagt Bo in een poging het gesprek op een ander onderwerp te brengen.

‘Een hús?’ Nu is het Inès’ beurt om in de lach te schieten. ‘Zolang ik vrijgezel ben is een studio het maximaal haalbare. Dat, of ik moet de rest van mijn leven antikraak blijven wonen.’ Inès’ ogen worden ineens een beetje glazig. ‘Ik kan natuurlijk ook mijn leven omgooien,’ zegt ze ineens een stuk serieuzer. ‘Naar het buitenland vertrekken en gaan freelancen als onderzoeksjournalist, of een true-crimeboek schrijven...’

Kennelijk heeft ze die optie al meerdere keren overwogen. ‘Zou je dat durven, in je eentje?’ vraagt Bo. Het is nogal een stap, alles opgeven en opnieuw beginnen.

‘Ik wil gewoon weer die kick voelen, Bo. Zoals die keer dat we onderzoek deden naar de verdwijning van dat negenjarige meis-

je. Het idee dat je ouders antwoorden kunt geven, dat is toch fantastisch?’

‘Daarvoor hoef je de grens niet over.’ Ze moet er niet aan denken dat hun maandelijks avondje uit haar agenda verdwijnt.

‘Zou jij dat dan niet willen? Werk doen waarvoor je bent opgeleid?’

Bo’s ogen dwalen af naar de bar. Natuurlijk zou zij dat ook willen, maar ze heeft verplichtingen, zoals een hypotheek, en Joost, niet te vergeten. Die ziet haar al aankomen: *Sorry schat, maar ik heb ontslag genomen om...* ja, om wat? Moorden op te lossen? In de voetsporen van Peter R. de Vries te treden, dagelijks naast John van den Heuvel bij *RTL Boulevard* aan te schuiven? Ze moet zichzelf niet gaan overschatten.

‘Aarde aan Bootje,’ zegt Inès. Dan buigt ze zich over het tafeltje. ‘Weet je, laatst moest ik denken aan dat verhaal van Ruud Smithuijsen, over Julia.’

Nu is ze haar kwijt. ‘Ik ken geen Julia.’

Inès fronst haar wenkbrauwen. ‘Heb jij hét verhaal van de opleiding nooit gehoord?’

Bo schudt haar hoofd. ‘Nee.’

Ineens lijkt Inès zich iets te realiseren, en ze schiet overeind. ‘Eerst ga ik twee nieuwe glazen wijn bij de bar halen, dan zal ik het je vertellen.’

Terwijl Inès op haar beurt wacht in het inmiddels volgestroomde café, kijkt Bo naar buiten. Ruud Smithuijsen, die naam brengt oude herinneringen naar boven van stoffige klaslokalen en piepende bordkrijtjes. En van het digitale bord dat een van de jongens ooit hackte: Ruud kreeg de pop-up met een pornosite niet van het scherm. Ze heeft de naam Julia nooit horen vallen tijdens die lessen. Misschien omdat zij en Inès het altijd te druk hadden met kletsen over van alles en nog wat. Hoewel ze zich de verdwijning van de zevenjarige Jaïr Soares op het strand van Monster wel kan herinneren. Of de student Tanja Groen die voor het laatst gezien werd in Maastricht. Zo terugdenkend aan Ruuds lessen had de man een absolute voorkeur voor vermissingen. Slechts

één keer kwam hij met iets anders op de proppen: een milieuproject. En ze hebben ook nog eens weken gewerkt aan een of ander fraudeschandaal bij ABN AMRO Bank, dat was ze al bijna vergeten.

Er belanden twee glazen op tafel en nog voor Inès weer zit, begint ze te praten. ‘Ik weet al waarom het jou niets zegt, Ruud heeft het mij verteld op een feestje. Hoe zou het met hem zijn?’

‘Onze docent Onderzoek en media-ethiek én borrelmaat.’ Gek eigenlijk, sinds ze is afgestudeerd is hij uit Bo’s geheugen verdwenen, tot nu.

‘Die ja. Hij vertelde me over een oud-leerling, Julia van der nog wat, ik ben haar achternaam kwijt. De details weet ik niet, maar Julia was naar Bordeaux gereisd om een vermissing van een Italiaanse student te onderzoeken, en is toen zelf van de aardbodem verdwenen. Ik vond het zo’n vreemd verhaal, maar Ruud vond het met zijn obsessie voor vermissingszaken natuurlijk superinteressant.’

Bo pakt haar iPhone. ‘Julia van der,’ zegt ze. ‘Bordeaux.’ Ze toetst de woorden in op de Google-zoekbalk, maar er verschijnt geen enkel resultaat.

Nu pakt ook Inès haar toestel. ‘Staat ze niet gewoon op de Gezocht & Vermist-site van de politie?’ Haar vingers vliegen over het scherm. Even later toont ze een webpagina aan Bo. ‘Hier.’

Een gezicht dat omlijst is met een grote bos blonde krullen onder een veelkleurige doek kijkt haar vanaf het scherm aan. De foto zegt haar helemaal niets. ‘Wat staat erbij?’

‘Julia van der Molen is voor het laatst gezien op 7 juli 2000 bij station Bordeaux Saint-Jean, Frankrijk, waar ze op de trein naar Parijs is gestapt. Sindsdien ontbreekt elk spoor. Mogelijk verblijft Julia in Frankrijk. Signalement: lang blond krullend haar, blauwe ogen, slank postuur, lengte één meter drieënzeventig. Hebt u Julia op of na 7 juli 2000 gezien, dan vragen we u contact op te nemen met de Nederlandse politie,’ leest Inès voor. ‘En dan staat er nog een telefoonnummer bij.’

‘Cold case dus,’ concludeert Bo. Ze tikt Julia’s naam en achternaam in op Google, maar buiten de website van de politie en de socials van een beduidend jongere vrouw krijgt ze geen hits.

‘Gek,’ zegt ze hardop. Ze kijkt Inès aan. ‘Tweeëntwintig jaar geleden en niemand lijkt haar nog te zoeken. Naar wie zocht ze zelf?’

Inès haalt haar schouders op. ‘Een in Bordeaux verdwenen student, meer weet ik niet. Van de week luisterde ik een podcast, *Het geheim van Wijsman*, en toen moest ik ineens weer aan haar verhaal denken. Die podcast speelt zich af in 1921. Het gaat over een tweeëndertigjarige man die op de trein stapte in Amsterdam en onderweg werd doodgeschoten. Ze vonden hem in zijn coupé op Den Haag Hollands Spoor. De zaak is nooit opgelost. Net als deze zaak dus: Julia kwam helemaal nergens aan, terwijl er in die tijd al bewakingscamera’s op stations hingen. Dat is toch raar?’

Het klinkt inderdaad vreemd, dat moet Bo toegeven.

‘Misschien moeten we daar een podcast over maken: *In de voetsporen van*.’ Inès tekent met haar handen een balk in de lucht, alsof ze de titel weergeeft.

Topkoks op pad sturen om bij willekeurige mensen te gaan koken is leuk, denkt Bo, maar een podcast maken over een verdwenen vrouw is veel interessanter. ‘De kijkcijfers van *Koffie en koek* lopen terug,’ denkt Bo hardop na. ‘En er is een potje voor onderzoeksjournalistiek, weet ik. Ik zou het kunnen voorstellen.’

Inès geeft een klap op tafel. ‘Ik zeg: doen.’ Ze pakt haar glas. ‘Proost. Wanneer beginnen we?’

Bo moet lachen. ‘Je loopt veel te hard van stapel en bovendien: jij werkt bij de gemeente Den Haag, weet je nog?’

‘Ik vraag gewoon verlof aan, dat kan prima,’ zegt Inès stellig. ‘Desnoods beloof ik ze al hun foldermateriaal in de avonduren te vertalen. Zeg, wat dacht je van *Spoorloos*? Kort, bondig en het zegt alles. Onder die naam kunnen we telkens weer een nieuwe serie maken. Wie weet welke zaken wij allemaal gaan oplossen!’

‘*Spoorloos*,’ herhaalt Bo langzaam. ‘Dat klinkt lekker. Goed. Ik zal het pitchen tijdens de redactievergadering, maar je weet hoe Marije is – ik kan niet beloven dat het gaat lukken.’

2

Bo kijkt uit het raam van de trein. Het hele weekend hebben zij en Inès naar informatie gezocht over de vrouw voor wie Julia naar Bordeaux was afgereisd. Zondagmiddag noemde Inès ineens de naam van een Italiaanse student die in 1980 spoorloos verdween: Edda. Naar haar was Julia op zoek. Ook haar zaak lijkt nooit te zijn opgelost. Een dubbele vermissing, het klonk meteen al spannend. Als Edda nog leeft zou ze nu in de zestig moeten zijn. Inès vond haar achternaam op een forum, in een discussie van oud-studenten van de Universiteit van Bordeaux: Bianchi.

De pitch die Bo voor *Spoorloos* heeft gemaakt bevat erg weinig feiten of details over de vermissingen – die zijn online onvindbaar. En die essentiële ontbrekende feiten willen zij vinden. Bo knijpt haar lege koffiebeker in elkaar en gooit hem in de prullenbak. Toen Joost gistermiddag vroeg wat ze al die tijd aan het doen was, heeft ze een vaag verhaal opgehangen over tv-koks, en die leugen zit haar nu nog steeds dwars. Normaal liegt ze nooit tegen hem, of in elk geval zelden, maar een podcast maken over Julia betekent dat ze zonder hem naar Frankrijk zal moeten en dat gaat hij niet leuk vinden. Hij heeft zo'n kort lontje de laatste tijd. Sinds zijn moeder ms kreeg, is hij overbezorgd. Dus of hij haar plan gaat waarderen?

De trein mindert vaart, via de intercom wordt aangekondigd dat ze binnen enkele minuten zullen stoppen op station Hilversum Media Park. Over een halfuur begint de redactievergadering en mogen alle assistent-redacteuren hun ideeën voor de komende uitzendingen pitchen. Een lichte nervositeit overvalt haar. Stel

dat *Koffie en koek* enthousiast is, hoe gaat ze dit dan aan Joost vertellen zonder dat het in ruzie uitmondt? Ze heeft geen idee. Misschien moet ze dit proces stap voor stap doorlopen en zich nu eerst op haar pitch focussen.

Bo komt overeind en loopt de trein uit naar het bordes. Even later staat ze tussen haar medereizigers op het perron. Terwijl ze de loopbrug op wandelt bindt ze haar halflange bruine haar bij elkaar tot een staart. Er komt een appje binnen. Al lopend bekijkt ze het bericht, het is van Inès: *Succes!*

‘Ik ga Frank en Rogier niet naar de uitzending halen,’ zegt Marije in antwoord op een voorstel van een van de assistenten. ‘Die vechten hun relatie maar voor een andere camera dan de mijne uit. Iemand nog een idee?’

Marije heeft al zes pitches afgeschoten wegens saai, voorspelbaar of omdat ze de voorgestelde gasten niet leuk vond, zoals de twee mannen van het tv-programma *Paleis voor een prikkie*. Dit is Bo’s moment. Ze heeft haar openingswoorden de hele ochtend geoefend en zonder er nog langer over na te denken zegt ze: ‘Een podcast: “In de voetsporen van een verdwenen Nederlandse student”, die leidt naar Bordeaux. Getiteld: *Spoorloos*. Onderzoeksjournalistiek, exclusief te beluisteren via de website, teasers, *shownotes* met linkjes, aanvullende gesprekken in de uitzending met experts en het format is *returnable*, want er zijn zoveel vrouwen vermist, daar kunnen we series lang mee door.’ Het vloog er in één adem uit.

De hele tafel staart haar met open mond aan.

‘Wauw.’ Met die kreet doorbreekt een van haar collega’s de stilte en ineens begint iedereen door elkaar te praten.

‘Wat zijn shownotes?’ hoort ze iemand vragen.

‘Informatie over een aflevering van een podcast, je kunt er allerlei linkjes bij plaatsen, ook naar de uitzending van *Koffie en koek*,’ antwoordt Bo.

‘Nou, dat zal de kijkcijfers wel opkrikken,’ zegt een ander.

‘Maar wat als je niets vindt?’ vraagt een collega met wie ze dagelijks kletst bij de koffiemachine.

‘*Unsolved Mysteries* komt ook zelden met antwoorden en dat heeft tientallen jaren gedraaid,’ antwoordt Bo. ‘Het is de kunst iets zo op te nemen dat de uitkomst er feitelijk niet toe doet...’

‘Als ik de aandacht weer even mag,’ begint Marije met luide stem. Onmiddellijk wordt het stil aan tafel. ‘Ik vind antwoorden er wél toe doen, al eindigen we alleen maar met iets waardoor de politie zo’n onderzoek kan heropenen. Kun je dat garanderen, Bo?’

Er valt een korte stilte aan tafel.

‘Ja,’ hoort ze zichzelf zeggen. *Nee, dat kun je niet!* Ze negeert het waarschuwende stemmetje in haar hoofd. ‘Het is een win-winsituatie, wij genereren aandacht voor onze website én voor ons programma, en we doen iets goeds voor de nabestaanden. Sowieso al door een vergeten zaak voor het voetlicht te brengen,’ zegt ze in een poging haar toezegging te nuanceren.

‘Je bent redactieassistent, geen privédetective,’ zegt Marije.

Voor deze reactie was Bo al een beetje bang geweest. ‘Ik heb een opleiding journalistiek gevolgd.’ Het klinkt bijna alsof ze zich verontschuldigt.

‘Ik vind het echt een briljant idee,’ valt een van de mannen haar bij. ‘True-crimepodcasts zijn heel erg in.’

Marije pakt haar lege koffiebeker en schuift die zonder iets te zeggen naar het meisje dat naast haar zit. Die komt onmiddellijk overeind en loopt naar de gang waar de koffiemachine staat. ‘Gaat dat *Spoorloos* van jou over een misdaad?’ vraagt Marije.

‘Eh, eerlijk gezegd, niemand weet wat er met Julia gebeurd is, dus...’ Ze maakt haar zin niet af. In plaats daarvan haalt ze de pitch tevoorschijn die ze thuis heeft geprint en legt het vel papier in het midden van de vergadertafel. ‘In 2000 ging ze op zoek naar Edda Bianchi, een Italiaanse student die in 1980 tijdens haar studie in Bordeaux van de aardbodem verdween. Er is nooit een spoor van Edda gevonden, of van Julia’ – ze laat een korte stilte vallen – ‘maar mensen gaan niet in rook op...’

Marije pakt de pitch van tafel en begint te lezen. Na tientallen seconden legt ze het vel weer neer en kijkt er peinzend naar. ‘Dan wil ik wel spanning, cliffhangers, noem maar op.’

Dit gaat de goede kant op. ‘Uiteraard!’

‘Dagelijkse updates, namen van experts, geregeld een aflevering,’ gaat Marije verder.

Bo slikt ongemerkt. Ze heeft nog nooit een podcast gemaakt en Inès ook niet. Gaan ze dat allemaal voor elkaar krijgen? Het klonk zo simpel toen ze er vrijdagavond over spraken, en ook het afgelopen weekend leek het een helder plan te zijn, maar nu...

‘Dat betekent een fatsoenlijk script: waar begin je, wie ga je spreken, wat is je verhaallijn?’

Ook daar hebben zij en Inès nog geen seconde bij stilgestaan. Ineens begint ze te twijfelen aan het hele plan.

‘Daarover kunnen we met z’n allen meedenken, toch?’ stelt iemand voor.

Bo’s iPhone, die voor haar op tafel ligt, trilt kort. Terwijl haar collega’s voor de zoveelste keer door elkaar kakelen en ideeën opherpen, werpt ze er snel een blik op. Er is weer een bericht van Inès. *En?* leest ze. Daar reageert ze straks wel op, ze moet eerst hier iedereen aan boord krijgen.

‘Ik wil beginnen bij de Franse rechercheur die destijds op de zaak zat,’ zegt Bo. ‘Vanaf daar wil ik naar locaties gaan waar Julia geweest is, zoals de Universiteit van Bordeaux, het station waar ze voor het laatst gezien is, noem maar op. Ik ga proberen mensen te interviewen die haar destijds gekend hebben, of die haar gesproken hebben in de periode dat ze in Frankrijk was. In de voetsporen van, dus.’ Ze kan het prima aan de *Koffie en koek*-crew verkopen, getuige de enthousiaste reacties die ook nu weer komen; nu nog aan zichzelf. Gelukkig staat ze er niet in haar eentje voor.

‘Goed,’ hoort ze Marije ineens zeggen.

Bo kijkt verrast op.

‘Ik ga het aan hogerhand voorleggen, want iemand zal een klap moeten geven op de kosten van dit project.’

3

‘Wat dacht je van Santorini in mei?’ vraagt Joost die avond, terwijl hij naast Bo op de bank ploft. ‘Ik kan drie weken vakantie opnemen.’

Bo klapt haar laptop vliegensvlug dicht. Als Joost ziet dat ze een e-book leest over het maken van podcasts gaat hij vragen stellen die ze nu niet kan en wil beantwoorden. Als Marije geen budget krijgt voor dit project gaat het hele feest niet door. Dan lachen zij en Inès er over een paar maanden om tijdens een wijntje: *samen een podcast maken, hoe konden ze het verzinnen?*

‘Wat wil je op Santorini doen?’ vraagt Bo. Voor zover zij weet is het eiland hooguit geschikt voor berggeiten en toeristen die bereid zijn zich op een ezel te verplaatsen.

‘Uitrusten. Met een glas retsina in mijn hand uitkijken over de Egeïsche Zee,’ antwoordt Joost.

‘Ik vind het meer iets voor een paar dagen. Kunnen we niet eilandhoppen?’ Waarom zegt ze dit nou? Zo geeft ze hem hoop, terwijl er een kans is dat die podcast wél doorgaat.

‘Hé, dat is een leuk plan! Dan eindigen we met een weekje Kreta. De zuidkust moet spectaculair zijn en een stuk minder toeristisch,’ antwoordt Joost enthousiast.

Straks treint ze tegen die tijd naar Zuid-Frankrijk...

‘Zal ik twee tickets Athene boeken? Dan pakken we vanaf daar de boot,’ stelt hij voor.

Dit gaat haar allemaal veel te snel. ‘Misschien moet ik eerst even vrij vragen voor je gaat boeken, er is een kans dat *Koffie en koek* me niet kan missen.’

Joost zucht luid, een teken dat hij het er eigenlijk niet mee eens

is. Toch stemt hij in. Dan komt hij overeind en rekt zich gapend uit.

‘Ik moet nog even langs mijn moeder, ze heeft niet zo’n beste dag.’ Als hij de deur uit is, voelt Bo zich schuldig. Hij heeft naast de mantelzorg een drukke baan, en de enige vakantie die ze dit jaar zouden hebben kan best weleens niet doorgaan.

Bo opent haar laptop weer en leest verder, maar ze kan de concentratie niet meer opbrengen. Stel je voor dat de podcast doorgaat, dan heeft ze hem echt iets uit te leggen.

‘Check check, dubbelcheck,’ schreeuwt Marije de volgende dag door het kantoor. ‘Bo, ik wil de laatste versie van het draaiboek voor iedereen uitgeprint hebben. Nu! En jij,’ ze wijst een collega aan, ‘ga zenderen. Jongens, allemaal je oortjes in, we beginnen straks met de repetitie.’

Het is deze hectiek en de geoliede machine die het team vormt waar ze zo van houdt, beseft Bo.

‘En wil iemand ervoor zorgen dat onze gasten op tijd bij de visagie zitten!’ roept Marije voor ze de studio in loopt.

‘Eloise van Oranje zit er al,’ zegt een van haar collega’s. ‘Neem jij de vragen nog even met haar door of wil je dat ik het doe?’

‘Doe jij maar,’ zegt Bo. Het is niet haar item. Ze opent haar laptop en zoekt op de server naar het draaiboek; even later spuugt de printer blaadjes uit. Marije is nog niet teruggekomen op de podcast en zo langzamerhand heeft ze het idee dat *Spoorloos* een zachte dood zal sterven. Ergens zou ze dat jammer vinden. Na het lezen van *Hoe maak ik een podcast* is ze alleen maar enthousiaster geworden over het project. Ze pakt de stapel mappen waar de draaiboeken in moeten en begint gaten te prikken in het papier. Over anderhalf uur gaan ze live, tot die tijd zal de hectiek op de vloer alleen maar toenemen. Als de uitzending afgelopen is, kletsen ze met z’n allen na aan de grote tafel, om zich daarna voor te bereiden op de volgende dag.

Weer drukt ze gaatjes in een stapeltje papier en duwt die in een map. Het eerste draaiboek is klaar.

‘Wil jij deze naar Marije brengen?’ vraagt ze aan een collega die ogenschijnlijk niet veel omhanden heeft.

Hij neemt de map van haar over en verdwijnt in de richting van de studio.

Inès appt haar bijna elke dag met de vraag of er al iets bekend is. Die loopt helemaal hard van stapel; inmiddels heeft ze de inhoud van haar hele kledingkast aangevuld met Parijse outfits. Af en toe stuurt ze een foto van zichzelf in een jurkje dat haute couture zou moeten zijn, maar eruitziet als iets van de H&M.

Opnieuw pakt ze een stapel van de printer, perforeert het papier en vult een map. Nog drie te gaan, dan is dit klusje geklaard.

‘Tien minuten voor de repetitie,’ schreeuwt iemand die zijn hoofd om de hoek van de deur steekt.

‘Hier!’ Bo pakt de klaarliggende mappen en duwt ze in zijn handen. Zonder dat ze uitleg hoeft te geven vertrekt hij weer. Het is fijn als mensen precies weten wat er moet gebeuren. Ook de structuur bij *Koffie en koek*, die soms rommelig is, maar op cruciale momenten zo strak als een militair plan, ervaart ze als prettig. Eigenlijk moet ze stoppen met klagen over haar werk en gewoon geduld hebben, ooit komt er een dag dat ze niet langer de assistent zal zijn.

Ze pakt de laatste stapel papier van de printer en vult de lege mappen die nog klaarliggen. Daarna rent ze ermee naar de studio.

‘Bo, kun jij over vijf minuten bij mij op kantoor komen,’ vraagt Marije na afloop in het voorbijgaan.

Haar hart slaat een slag over.

Verderop praten collega’s met gasten die vandaag in de uitzending waren. Zoals gebruikelijk wordt hun verzekerd dat het geweldig is gegaan. Niemand verlaat de studio met een vervelend gevoel, is hun motto. Bo trekt de snoertjes uit de zenderkastjes en rolt ze op. Morgen is er weer een show, dan moet alles klaarliggen. Ze haalt een paar keer diep adem, recht haar rug, en loopt dan naar Marijes kantoor en klopt aan. Hun hoofdredacteur werkt als enige achter een gesloten deur.

‘Ja,’ hoort ze roepen.

Ze duwt de klink naar beneden en gaat naar binnen. ‘Ben ik te

vroeg?’ vraagt ze zachtjes, als ze ziet dat Marije aan het bellen is.

Die schudt met haar hoofd en draait zich van Bo af.

Ze gaat zitten, de zenuwen nemen nu de overhand. Als *Spoorloos* niet doorgaat is het ook goed, herhaalt ze in haar hoofd. Misschien zelfs nog wel beter, want dan hoeft Inès geen verlof te vragen en vliegt ze gewoon met Joost naar Athene.

Ergens op de gang begint iemand te joelen, het gebruikelijke geluid als een gast heeft toegezegd in de uitzending te willen komen terwijl niemand een ‘ja’ had verwacht. Onbewust glimlacht ze. Ze zal straks horen om wie het gaat.

‘Goed.’ Marije draait zich naar Bo toe en legt haar mobiel op het bureau. ‘Een podcast over de verdwijning van een Nederlandse vrouw in Frankrijk. Hoewel ik zelf nog steeds mijn twijfels heb, is verder iedereen meer dan enthousiast over jouw idee.’

Bo moet moeite doen om haar blijdschap te temperen; nu in gejuich uitbarsten zal Marije niet op prijs stellen.

‘Sowieso kan ik eigenlijk niemand missen op de werkvloer, ook niet voor een maand,’ gaat Marije verder. ‘Dus eerlijk gezegd weet ik niet wie ik met jou op pad moet sturen.’

Het is nu of nooit. ‘Ik wel,’ zegt Bo. ‘Ik ken een onderzoeksjournalist, nog van mijn opleiding. Zij kan als freelancer meegaan.’ Moet je haar horen, alsof Inès een vage kennis uit haar studiejaren is.

Marije lijkt erover na te denken. ‘Jij bent eindverantwoordelijk,’ zegt ze na een korte stilte. ‘Dus jij moet zorgen dat het werk geleverd wordt. Vier weken, elke week een aflevering. Eventueel een bonusaflevering in juni. De afleveringen gaan elke zaterdag online, we starten met een korte introductie-aflevering. Ik wil op maandag en donderdag een teaser, op dinsdagen nodigen we experts uit in de uitzending.’

Bo gaat verzitten, het wordt nu wel heel echt.

‘Daarnaast wil ik een geregelde update van de voortgang.’ Marijes blik wordt ineens scherp. ‘Vergeet dat niet, Bo.’

Nog voor ze kan antwoorden gaat Marije verder. ‘Er is tien-duizend euro beschikbaar, je krijgt een creditcard mee van *Koffie en koek*. Bewaar wel alle bonnetjes. Verder kun je in overleg

met de regie apparatuur en aansluitmateriaal meenemen.’

In gedachten begint Bo razendsnel te rekenen. Reiskosten, hotelovernachtingen, eten, drinken. Ze kan moeilijk een inschatting maken van de kosten, maar als zij en Inès het een beetje zuinig aan doen, moeten ze het met dat bedrag kunnen redden.

‘Geweldig.’ Ze voelt opwinding door deze enorme kans.

‘Ik heb straks een vergadering, dus ik wil het hierbij laten. Eind van de week verwacht ik een eerste versie van het draaiboek op mijn bureau,’ zegt Marije.

Dat wordt hard doorwerken, ook in de avonden, maar het moet lukken.

Bo schuift haar stoel naar achteren. ‘Het gaat een geweldige podcast worden, echt,’ zegt ze. Het eerste wat ze nu wil doen is Inès bellen met het goede nieuws.

‘Wacht even,’ zegt Marije vlak voordat Bo de gang op loopt.

Bo draait zich om. Marijes leesbril staat op het puntje van haar neus terwijl ze haar computerscherm bestudeert.

‘Ik mag dan niemand op de werkvloer kunnen missen, dat betekent niet dat we zonder meer contracten verlengen. Het jouwe loopt op 31 augustus af,’ zegt ze. Dan zet ze haar bril af en maakt oogcontact. ‘Als die podcast een succes wordt krijg je wat mij betreft een vaste aanstelling. Zo niet, dan eindigt jouw carrière bij *Koffie en koek*.’

Bo blijft als bevroren staan. Ze had meerdere scenario’s bedacht, maar niet dit. Ze werkt al bijna drie jaar op deze redactie!

Geschokt loopt ze Marijes kantoor uit. Uiteraard wilde ze zelf meer dan redactieassistent bij een ochtendshow zijn, maar de ww in en gaan solliciteren, dat is geen optie. Niet voor zichzelf en ook zeker niet voor Joost, of voor hun hypotheek die toch echt maandelijks afgelost moet worden. Ineens heeft ze zo’n spijt van dit plan.

Ze haalt haar iPhone tevoorschijn en zoekt het nummer van Inès in haar contacten. Even later gaat de telefoon over.

‘En? Hebben we groen licht?’ vraagt Inès zonder zich te bekommeren om de gebruikelijke plichtplegingen.

‘Eh, ja,’ zegt Bo. ‘Maar ik weet niet of ik het nog wel wil.’

‘Hoezo? Wat is dat nou weer voor onzin!’

Met kleine stapjes begint Bo te ijsberen door de gang. ‘Ik heb nog nooit een podcast gemaakt en nu heeft Marije laten weten dat mijn vaste aanstelling afhangt van het succes van *Spoorloos*.’

‘Kom op, Bo, als je eenmaal een weg bent ingeslagen, moet je er honderd procent voor gaan.’

Bo blijft stilstaan en kijkt naar het plafond. Inès heeft makkelijk praten, die heeft al jaren een contract voor onbepaalde tijd.

‘Dit wilden we, je kunt de toekomst niet van a tot z uitstippelen en verwachten dat het leven die lijn volgt,’ gaat ze verder.

Inès wordt nu wel heel filosofisch, maar ze heeft gelijk. Bo haalt diep adem. ‘Goed,’ zegt ze. ‘We gaan ervoor en ik zie wel hoe het afloopt.’ Ze moet haar mobiel een halve meter van haar oor houden om niet tijdelijk doof te worden van het vrolijke geschreeuw dat volgt.

Als de verbinding is verbroken weet Bo niet of ze blij of bang is, want nu moet ze Joost nog gaan vertellen dat het geen vakantie in Griekenland wordt, maar werken in Frankrijk, nota bene een klus waarvoor haar baan op het spel staat.